

[Ivar Nørgaard.]

hvordan man tænker sig at praktisere det monetære valutariske samarbejde. Men så vidt vi kan bedømme det, er de planer, man har, af en sådan art, at man også fra dansk side vil kunne tilslutte sig dem, også fordi det i givet fald vil være til fordel for os som medlemmer af et udvidet fællesmarked.

Derimod er vi stadig noget i tvivl om det, der indeholdes i begrebet økonomisk union, og det er måske ikke så mærkeligt, at vi er i tvivl om det, for så vidt jeg har forstået på Ministerrådets resolution af 9. februar, er den bevidst formuleret meget uklart, idet den jo skal dække over et kompromis mellem de franske synspunkter om et fædrelandenes Europa og tyskernes, hollændernes og belgiernes syn på et føderalistisk Europa, et Europa, hvor det er fællesorganerne, der skal have den største bemyndigelse, og hvor de enkelte lande skal afgive videregående suverænitet end det, der allerede er bestemmelser om i den nuværende Romtraktat.

Det er også symptomatisk, at ministerrådsbeslutningen eller resolutionen ender med at sige, at når man til sin tid skal tage stilling til, hvilken økonomisk union man skal danne, kan det eventuelt ske med de bestemmelser, der findes i den nuværende Romtraktat. Det kan eventuelt ske ved, at man anvender artikel 235, der handler om udfyldning af Romtraktatens bestemmelser, eller det kan ske ved, at man anvender artikel 236, som bestemmer, at de enkelte lande skal tage stilling, som om de skulle ind i en ny union, idet der simpelt hen er tale om, at man skal lave en ny traktat og bruge f. eks. de bestemmelser, vi har for suverænitetsafgivelse i grundlovens § 20. Det betyder, at man altså på ny skal tage stilling til noget helt andet og muligvis meget vidtgående. Men det betyder til gengæld, at hvis man vælger artikel 236 som grundlag, står vi frit; så kan vi til den tid sige nej til at gå ind i en økonomisk union, der går så vidt, at vi skal afgive megen suverænitet.

Men det er navnlig, når Ministerrådet taler om skatteharmonisering, at der kan opstå tvivl, for hvad er det egentlig, man er blevet enig om vedrørende skatteharmoniseringen som led i en økonomisk union? Tilsyneladende er man ikke blevet enig om noget præcist. Man har delt den kommende

udvikling op i 3 faser og sagt, at i den første fase skal man gennemføre en vis form for skatteharmonisering, men det er formuleret på en sådan måde i ministerrådsbeslutningen, at det er vanskeligt selv at læse helt klart, hvad meningen er med første fases udvikling. Det er i hvert fald ganske umuligt at gøre sig en bestemt forestilling om, hvad der skal ske, når hele perioden, de 10 år, er gået og man har opbygget en økonomisk union. Skal man ende med at have ensartede skattehøjder? Jeg forstår på handelsministeren, at det ikke er regeringens forestilling, at vi skal komme så langt, og det er så afgjort hverken socialdemokratiets ønske eller forestilling, for vi har netop sagt, at hvis man vil gå så langt, at det er fællesmarkedet, der skal bestemme fordelingen mellem skat på løn og profit, mellem høje og lave indtægter, altså fordelingspolitikken her i landet, så vil vi slet ikke være medlem af fællesmarkedet, selv om det koster os noget, hvad vi må erkende at det vil. Derfor er dette spørgsmål særdeles afgørende for vor bedømmelse, og man må håbe, at der inden den dag, vi her i Folketinget skal træffe vor beslutning, foreligger betydelig mere klarhed end i øjeblikket.

Handelsministeren siger, at for første faser vedkommende kan der kun være tale om tekniske justeringer, og der indeholdes ikke ganske bestemte forslag om ensartede højder. Men i den debat, som har været ført her i landet, og måske navnlig i de synspunkter, der har været fremlagt fra SF's side, har man postuleret, at allerede i første fase skulle vi forpligte os til at acceptere og gennemføre ensartede skattehøjder for udbytter af obligationer og for aktieudbytter, ligesom vi skulle forpligte os til en harmonisering af selskabsskatterne.

Læser man den danske oversættelse, og forsøger man at læse den engelske og franske tekst, er det uklart, hvor langt man vil gå med hensyn til at ændre strukturen i disse skatter. Der står ingen steder, at skattehøjderne skal være de samme; men det skaber uklarhed, at man kan læse det på en sådan måde, at de skal være ensartede, og det skaber frygt. Dette bliver som bekendt i høj grad brugt af fællesmarkedsmodstanderne til at slå fast, at vi skal have ensartede regler, og at det skal være Bruxelles, der skal bestemme alt det her.